

Valentina Vávrová

CIZINEC
se
zapalovačem

Cizinec se zapalovačem

©Valentina Vávrová

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 9. a 1. elektronickou
publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka ©Mayu Nováková – kresba,
grafické zpracování – Solis
Ilustrace ©Lucie Mudráková

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-54-0(ePub)

ISBN 978-80-88652-55-7(Mobi)

ISBN 978-80-88652-56-4(PDF)

Pro Lukáše

Děkuji za pomoc v boji proti „zlým entitám“.

Anotace

Mladá zdravotní sestra Olívie se přestěhovala do právě koupeného bytu. Hned první noc má zvláštní sen, ve kterém se poprvé setká s temným Cizincem v kápi. Sen se opakuje každou noc, je čím dál strašlivější a tíživější. Brzy ji začne Cizinec se zapalovačem trýznit i mimo spánek. Dějem se prolíná příběh dívky Valerie, která se Olívii zjevuje a pomáhá jí v boji proti Cizinci. Děsivé události přimějí Olívii pátrat a postupně zjišťuje pravdu o Valerii i o Cizincovi, na základě čehož kontaktuje médium Terezu. Následuje seance, která však nabere nečekaný směr...

Kapitola první

Valerie

Ta bolest je nesnesitelná, už nemůžu dál... kdy ty blbý prášky začnou působit?! Už nechci nic cejtít, nic... nikdy... chci se rozplynout ve vesmíru...

Olívie

Olívie byla nadšená.

Tenhle byt je boží! 3+1 s balkónem je perfektní pro mě s Tečkou a brzo i s Lukášem, stejně tak je dostačující pro rodinku, třeba jednou... Lokalita je úžasná, přímo na oddělení mi cesta zabere jen deset minut, takže žádný MHD v pět hodin ráno. Centrum je taky kousek, všude se dá pohodlně dostat na kole nebo pěšky. Značka ideál. A ta cena! Sice by mi stačilo něco menšího, ale už z fotek mě tenhle byt upoutal a během prohlídky jsem hned věděla, že tady chci bydlet. Má to tady prostě svoje kouzlo...

Olívie se procházela svým novým domovem. Z chodby, kde stála velká vestavěná skříň, vedly dvoje dveře. První do pokoje pro hosty, ten dřív sloužil jako dětský pokojíček, druhé do vybavené koupelny. Vešla do pokoje pro hosty, který zatím nechala prázdný. Časem sem pořídím rozkládací gaučik a nějakou menší

skříňku. Ale nejdřív si musím vybalit všechny věci a zabydlet se. Tohle počká.

Z místnosti prošla dveřmi do moderně zařízené prostorné kuchyně, kde stál malý kulatý stůl se čtyřmi židlemi, lednička a krabice s nádobím. Pokračovala do obývacího pokoje s prázdnou skříň, televizí a sedačkou s křesílky, která překypovala dalšími krabicemi. Přešla do ložnice s povlečenou postelí a zatím nezaplněnou šatní skříň. Největší pořádek byl na prázdném zaskříňovaném balkóně, kde se rozvaloval spokojený kocour.

Čím víc o tom Olívie přemýšlela, tím víc se utvrzovala v přesvědčení, že tuhle nabídku si nemohla nechat ujít. Komunikace s původním majitelem bytu působila sice trochu zvláštně a uspěchaně, což nebudilo dobrý dojem, ale nezvykle nízká cena přehlušila všechny obavy. Navíc hned při první prohlídce si jej zamilovala. Cítila v něm zvláštní tajemnou atmosféru, která ji, jako milovnici záhad, přitahovala. Jemné zamrazení na zátylku, v břiše rychlý přelet celého hejna motýlů... Známy pocit vzrušení, ne nutně příjemného.

Je to tady, první noc v novém bytě... Tohle zpívá Jarek Nohavica, ne? Škoda, že se mnou dneska nemůže být Lukáš. Ještě to není vončo. A nejen proto, že mi ještě zbejvá vybalit asi

dvacet krabic s věcmi. Ale to chce čas. Naštěstí mám ještě skoro celej měsíc, než nastoupím do práce. Nemůžu se dočkat. Moje budoucí kolegyně působily mile, když jsem se jim přišla představit. Snad mezi ně zapadnu...

Před chvílí odbila půlnoc. Olívie vybalila pro dnešek poslední krabici s oblečením a chystala se jít spát. Doufala, že všechny její věci brzy najdou své místo. Hezky je vyrovná ve skříních a poličkách, aby se cítila opravdu jako doma. *Ale na co tak fascinovaně zírá kočičák? Že by duch? Na takový „vtípky“ jsem viděla až moc hororů. Asi se taky teprve rozkoukává.*

Rukou zašátrala v místě, na které jako zhypnotizovaný upíral zrak její mourovatý kocour. Zdálo se jí, jako by cítila chlad, ale nejspíš šlo jen o průvan. Pokrčila rameny a zavolala na svého čtyřnohého kamaráda: „Tečko, pojd’ sem! Pojd’ spát s maminkou a nedělej blbosti.“

Kocour se postavil, pořádně si protáhl záda a rozvážným krokem kráčel k Olívii. U postele se na okamžik posadil, olízal si část svého kožíšku a potom ladně vyskočil nahoru, kde se schoulil do klubíčka vedle své paničky.

„Tak je hodnej kluk. Dobrou noc, Tečko.“

Zhasla lampičku na nočním stolku, zavřela oči, ale usnutí nepřicházelo tak rychle, jak byla zvyklá. Pořád měla pocit, že ji z místa, které

předtím kocour upřeně sledoval, někdo pozoruje. Najednou ve tmě zahlédla pohyb. Prudce se posadila na posteli a rozsvítila lampičku.

Nikdo tady není a já se musím uklidnit. Jsem velká holka, zvládnou bydlet sama. Jsme tady zamknutý, všechno je v pohodě. Nikdo tady není. A dost už! Jako malá jsem se taky musela sama vypořádávat s bubákama pod postelí, teď to zvládnou tím spíš.

Znovu zhasla a snažila se usnout. V představách se vrátila na svoji poslední letní dovolenou. Nechávala se unášet na vlnách moře. Do obličeje ji pánilo polední slunce, když ležela na rozžhaveném písku na plážích řeckého Zakynthosu. Na rtech téměř cítila slanost vody. Pomalu se ponořila do říše snů.

Co to je? Opravdu slyším škrtaující zapalovač? Ale co... jak? Něco se mi zdá? Asi jo, ale odkud ten zvuk vychází? Olívie se rozhlédla po ložnici, ale byla tam sama. Vstala z postele a šla do obývacího pokoje, kde narazila jen na kocoura hledícího k posteli.

Každěj sen je poslem podvědomí, tak se podíváme, co se mi můj mozek snaží říct. V kuchyni nespatriła nic podezřelého. Když otevřela dveře do pokoje pro hosty, leknutím se zarazila. Uviděla dvě holčiny, které dřepěly na zemi nad spiritualistickou tabulkou Ouija.

Jedna od pohledu mladší, ale jejich podobné rysy nešlo zapřít. Viděla je rozostřeně, jako zahalené do mlhy. *Co tady dělají?*

Vzduch byl studený, až se Olívii vznášela pára od úst. Cítila v něm štiplavý zápach, ze kterého se jí zvedl žaludek. Po chvílce jí došlo, že takhle páchne zkažené maso. Najednou si v rohu místnosti všimla temného obrysu muže v kápi. *To on škrtá zapalovačem.* Když se plamínek ohně s dalším škrtnutím rozhořel, jemně ozářil mlhavý náznak bledého obličeje s mrtvolnýma očima.

Olívie sebou zděšeně šklubla. Probudila se prudkým nádechem. „To byl teda hnusnej sen!“ zaklela. *Hodně živej sen,* pomyslela si a promnula si orosený krk. Zavřela oči a snažila se uklidnit, ale pořád ji zužoval pocit, že ji někdo sleduje. Z mysli nedokázala vymazat pohled na muže se zapalovačem a ten hrozný zápach.

Z neklidného snění Olívii vytrhl budík. Rozhodně se necítila dostatečně vyspalá ani plná energie. Spíš naopak. *Tak teda první noc nestála za nic. Noční můru jsem neměla už pěkně dlouho. Asi na mě dolehl stres ze*

stěhování... S nechutí zamáčkla budík, protáhla se a vyskočila z postele.

Ten sen byl fakt zvláštní... Nikdy by mě nenapadlo, že jde ve snu cejtít takovej smrad. Nebo že by to nebyl sen? Nesmysl. Mám hrozně bujnou fantazii a viděla jsem strašně moc hororů. A vysvětlení je na světě. Prostě děsně živá noční můra.

Pohlédla oknem ven a zjistila, že ranní slunce polévá zlatavou září okolní domy a stromy v nedalekém parku. Ten pohled začínala mít ráda. Čekala ji spousta práce – dojít na personální oddělení vyřešit pracovní smlouvu, vyřídít si vstupní kartu a vyzvednout uniformu. A tím seznam povinností na dopoledne zdaleka nekončil.

Byla nervózní. Dosud měla pouze brigády, ale za necelý měsíc nastoupí do svého prvního zaměstnání. Celé její studium na střední zdravotnické škole i na fakultě směřovalo k tomuto bodu. Teď to bylo tady. Blížil se den D. Den, kdy oficiálně vstoupí do světa dospělých.

Nádech, výdech. Tohle zvládnou. Odpoledne se pustím do vybalování dalších věcí z krabic a při troše štěstí budu mít dneska hotovo. Na večer se domluvili s Lukášem, že si taky zkusí „první noc v novém bytě“. Naplánovali si kouknout na film, objednat jídlo a otevřít si

k tomu láhev bílého vína. *Už se nemůžu dočkat. Ale nejdřív bych měla pohnout s těma krabicema...* Při pomýšlení na všechno, co ji ten den čeká, úplně zapomněla na děsivý sen s *Cizincem* v kápi.

Kapitola druhá

Valerie

Co se to tady děje? Cítím se... zvláště. Prázdná, emoce jako v mlze. Podobný útlum jsem zažila naposledy s těma druhýma práškama, těma, co se braly na noc. Byla jsem s nima celý den mimo, jela jsem na autopilota, zastřely mi všechny pocity a vnímání. Teď jako bych zažívala repete.

Ale to není možný, antidepressiva už mám jiný, něco je špatně. Nevím jistě, co se děje, nemůžu si ani vzpomenout, co jsem dělala včera... kdy jsem byla naposledy v práci, nebo rodiče, kdy jsem s nima mluvila naposled? Kdy jsem měla poslední psychoterapii? Nevzpomínám si...

Musím na to přijít... moje mysl jako kdyby byla vymazaná, zůstaly jen neurčitý emoce a myšlenky. Prázdnota... ale zároveň mám pocit, že musím něco udělat, jen nevím co. A pak ten zvláštní strach... strach z někoho zlého. Ale proč?

Olívie

Den utekl neuvěřitelně rychle. V rámci zařizování pracovních záležitostí byla Olívie úspěšná, s tříděním věcí z krabic už méně. Nevadí, prostě to počká na další dny, pracovní

povinnosti jsou zkrátka důležitější. Hlavně, že jsem vyhrabala všechny věci potřebný pro dnešní večer. Nemůžu se dočkat.

Vybalila si většinu ze svého šatníku a na druhý pokus si vše narovnala do skříně. Do obývací stěny vyskládala svoje knihy a drobnosti, které chtěla mít hezky vystavené. V kuchyni uspořádala nádobí a do vestavěných skříní v chodbě umístila věci na úklid, kočičí granule a stelivo. Přestože dneska nestihla všechno, co původně chtěla, byla s odvedenou prací spokojená. S každou věcí, která dostala nové místo, se cítila víc jako doma.

Když zazvonil zvonek, srdce jí poskočilo radostí. Nadšeně doběhla k domácímu telefonu.

„Haló, kdo je tam?“

„Achojachoj, tady Goran!“

Rozesmálo ji to. „Tak pojď, ty Gorane!“

Čekala za vchodovými dveřmi a nedočkavě koukala kukátkem na chodbu. Když uviděla Lukáše vystoupit z výtahu, nestačil ani zaklepat. Olívie otevřela dveře dokořán a hned mu vlepila pusu na přivítanou. Tečka zvědavě vykukoval zpoza dveří obývacího pokoje.

Večer plynul podle plánů – výborná večeře, víno a mazlení u filmu. Bylo krátce po půlnoci, když se chystali jít spát. Kocour se zase choval zvláště, stál bez hnutí na tom samém místě jako včera a zíral do prázdna.

„Co mu je?“ zeptal se Lukáš, když si na kartáček dával zubní pastu.

„Já nevím, už včera tam takhle čučel.“ Ohlédla se na kocoura. „Tečko! Nedělej tajemnýho a pojd' k nám, musím ti dát pusku na dobrou noc.“

Tečka se ani nehnul.

„Tak nic, jeho mínus,“ konstatovala Olívie a začala si čistit zuby.

Uprostřed noci Olívii vzbudilo zavržení otevírajících se dveří do ložnice. Hrklo v ní a záda jí polil studený pot. Posadila se na posteli a zahleděla se tím směrem. Když její oči přivykly tmě, uviděla, že v nich stojí postava s kapucí. A škrtá zapalovačem.

Rychle rozsvítila lampičku na nočním stolku. Ve dveřích nikdo nebyl, ale světlo vzbudilo Lukáše.

„Co se děje?“ zeptal se rozespale.

Olívie se třásla a vyděšeně zírala směrem ke dveřím. „O-o-otevřely se samy od sebe... někdo tam stál, prostě jsem tam někoho viděla.“

„To není možný, vždyť jsem je zavíral. Nemohl je otevřít Tečka?“

„Ne, on tohle neumí, přece není možný, aby vzal za kliku...“ zapřemýšlela. „Ale zas jak